Violbørnene.

Atter blev det Foraar med Fuglesang, med Solskin, og saa med Violer; det er netop Violernes Tid nu. — Man kommer næppe ind i en Stue uden at se saadan en lille beskeden Buket eller en hel Skaal fyldt med Violer, hvis søde Duft strax slaar en i Møde. — Paa Gaden, ja der træffer vi dem overalt, hver anden eller næsten hver Herre eller Dame, man møder, har sin Violbuket i Brystet.

Med Violerne kommer ogsaa Violbørnene. Det er ikke smaa hvidklædte Feer eller yndige Alfer, der sværmer om os ude i Skoven, eller leger under de nys udsprungne Løvbuske, — nej, det er rigtig smaa Menneskebørn, med magre, valne Hænder, der, ledsaget af et venligt Blik, strækker en Kurv fyldt med Violer op til os, naar vi gaar her igennem Byens Gader.

Det er dem af Proletarbørnene, der endnu ikke er gamle nok til »at have et Sted at gaa paa« eller til at spærres inde i en Fabrik. — Det er dem, jeg vil kalde Violbørnene.

Der henne paa Hjørnet staar en lille, sød Dreng paa 6—7 Aar, med en Kurv omtrent lige saa stor som ham selv; den er helt fuld af Violer. — Han har i Grunden et kønt lille Hoved, lyst Haar og et Par vakre, blaa Øjne, lige saa kære som hans mange smaa Blomster i Kurven. Dog hviler der i hans Øjne noget, noget, der siger mere end hans stadige: »Aa, køb en lille Buket, Dame.« Disse Øjne, de taler anderledes for ham, der hviler noget af dette gammelkloge i dem; men han *maa* jo ogsaa være fornuftig, den lille Fyr, tænk, han er jo betroet en Kasse. — Se en Gang, hvor han passer paa sin Pengepung, og hvor nøje han putter hver Øre i den.

Hans Dragt er ikke synderlig køn. Paa Hovedet har han en gammel Straahat, hvis Skygge er ved at gøre Opstand og falde fra; og Trøjen, den viser tydelig at have tilhørt en *ældre*, men den varmer ham dog, om den end ikke sidder saa kønt. Om denne lille Fyrs Benklæder vil jeg kun bemærke, at de baade er for snævre og for vide, og at en slem stor Lap griner frem paa det ene Knæ.

Men vi maa videre.

Se, dér staar en lille Pige paa lignende Alder, hun hører ogsaa med til Violbørnene. Hun rækker Kurven helt op saa højt hun kan, for at de forbigaaende kan lægge Mærke til hendes Blomster; se den tynde, magre Arm, og atter dette dybe, forskende Blik, som var hun et gammelt, erfarent Menneske.

Hendes Kjole er heller ikke meget værd, og saa den Stump af et gammelt Schawl, der er knyttet om Ryggen paa hende, mon der er nogen Varme ved det? — jeg tror det næppe.

Varme, ja lidt Varme det trænger netop disse smaa Violbørn til. — Naar vi har en Plante eller Spire, saa stiller vi den i Lys, i Solskin, og giver den det fornødne, for at den skal trives og blive stor og smuk, at vi kan have Glæde af den; men disse smaa Børn, det er ogsaa Spirer, ja mere, det er Menneskebørn, der en Gang bliver voxne og skal arbejde med i Samfundet. — Hvem plejer dem, hvem værner om dem, omtrent ingen.

Hvordan er ellers deres Forhold, ja vi kender alle deres tarvelige Historie.

Faderen syg eller uden Arbejde; Moderen paa Fabrik eller ude at vaske og gøre rent for Folk, eller ogsaa laver hun Tændstikæsker eller syr Tøjsko; dermed ved vi ogsaa, at disse *smaa* er overladt til dem selv. — Naar Hr. Strindberg et Sted, jeg tror det er i »Tjenestepigens Søn«, skriver: »Opdragelsen, — ja, hvis man forøvrig bliver opdraget,« saa kan disse Ord aldrig passe bedre end paa disse *smaa*. Men naar Hr. Strindberg senere skriver: »Hjemmet, eller rettere sagt *Madanstalten*« — ja, i mange Tilfælde er Hjemmene kun Madanstalter, hvor de burde være mere, men for disse *smaa* vil jeg blot betegne, at det var gavnligt, om deres Hjem var lidt mere *Madanstalter*, end de virkelig er; hvor ofte faar saadanne Børn Middagsmad eller i det Hele taget nærende Mad; det kan intet nok saa medlidende Hjærte eller kløgtigt Hoved regne ud.

De fleste Mennesker mener at have gjort deres Menneskepligt overfor disse Børn, naar de har kjøbt en Buket Violer af dem og ellers velsignet dem med et »Herregud, de smaa Skind.«

Lader man dem saa en Gang imellem komme indenfor og giver dem en Kop varm Kaffe eller lidt Middagsmad, da faar Ansigtet strax et helt andet Udtryk, — ja, jeg kunde nok lide at se saadan et Par straalende Barneøjne, om *nogen* forærede en af dem en splinterny Hat eller lignende.

Hermed maa vi for denne Gang tage Afsked med Violbørnene, og maa lade dem nøjes med Solens Varme indtil *Samfundet faar Øje paa dem og tager sig af dem.*

Flensburg $^{30}/_{4}$ 90. *Laura Engels.*

* * *

Ovenstaaende har maattet henligge af Mangel paa Plads. — Vi vil kun tilføje, at de smaa »Violpiger« ofte har været drøftet i Kvindeforeninger som et Felt, Kvinder burde have sin Opmærksomhed henvendt paa; dog gaar vi meget videre i vor Fordringer, nemlig: Samfundet maa komme til den Opfattelse, at *ingen Børn* maa tvinges ud som Erhververe, før de er udrustede med den Modenhed og Dygtighed, der kan bringe dem til at staa fast i Kampen for Erhvervet. *Redaktionen.*

Marja Zebrikowa.

Naar man i denne Tid har læst om Marja Zebrikowas Domfældelse, lydende paa Forvisning i to Aar til Gouvernementet Walagda, kan man ikke undgaa at føle dyb Sympati med denne varmtfølende Kvinde; men man fatter ikke ret, at hun, som kendte de russiske Forhold, selv møder i St. Petersburg.

Kejseren ønskede hende frikendt, men Regeringspartiet modsatte sig det. Domfælde hende, fordi hun havde skrevet Brevet til Kejseren om sit Folks Nød, kunde de ikke; derfor dømtes hun, fordi hun havde ladet sin Brochure trykke i Udlandet og indsmugle ved hemmelige Agenter.

De fleste Kvinder har vist fulgt Marja Zebrikowa med stor Sympati, saa følgende Oplysninger om hendes Person vil derfor vistnok have Interesse for vore Læsere.

Oplysningerne er givne af en russisk, kvindelig Student, en Mlle. M., som kom meget sammen med Mlle. Zebrikowa i St. Petersborg, og som vedligeholdt en venskabelig Forbindelse med hende under hendes Ophold i Paris. Vi vil lade hende fortælle med sine egne Ord:

Mlle. Zebrikowa er fem og halvtredsindstyve Aar gammel. Hun er over Middelhøjde, brunet, med kort Haar. Intet Menneske har mindre Tilbøjelighed til at være overspændt end hun. Hun er en godt oplært, meget beskeden Kvinde, med en overordentlig rolig Karaktér. Men hendes Blidhed er forbunden med en ubetvingelig Energi. En Datter af rige Forældre og tilhørende St. Petersburgs finere Kredse (hendes Fader er Admiral), har hun allerede i adskillige Aar helliget sin Fritid og Indtægten af sin anselige Formue til Kvindeoplysningens Fremme.

Mlle. Zebrikowa har taget meget aktiv Del i Grundlæggelsen af Bestoajev's Kursus. Hun baade støttede dem pekuniært og sad i Tilsynskomiteen. Der gjorde jeg hendes Bekendtskab, da jeg, for omtrent otte Aar siden, kom til St. Petersburg. Hendes Hus var et af de mest søgte Midtpunkter for Kursusenes kvindelige Studenter. Desuden var Mlle. Zebrikowa et sandt Forsyn for os, altid venlig, og altid villig til at anvende sin meget udstrakte Indflydelse til at gavne os; ti man maa ikke glemme, at hun, som man nu vil gøre til en almindelig Agitator, staar som den mest fremragende af vore pædagogiske